

PROMLOUVÁNÍ K MODLÁM V SRDCI

John Bevere

Chamtivost a spokojenost jsou dvě protikladné síly. Spokojenost nás odvádí od modlářství a přivádí blíže k Božím srdci, zatímco chamtivost nás oddaluje od Boha a žene nás k modlářským oltářům.

Proč je tolik lidí těmito „prorockými“ slovy svedeno? Proč tak často selháváme v rozlišování mezi pravým a falešným? V minulé kapitole jsme pro to našli jeden důvod: nepoužíváme skutečné biblické proroctví jako bernou minci.

Druhý důvod je skrytější. Není výsledkem našeho selhání v pochopení biblických příkladů. Jeho kořenem jsou tajnosti. Přijímáme tato slova, protože sytí naše tajné touhy a motivy našeho srdce. Krmí naše duševní touhy po zisku a povýšení. Nevědomky jsme přijali touhu po farizejské odměně – chválu či uznání od lidí a bohatství a pohodlí tohoto života. Ztratili jsme z očí věčnou odměnu a přijali tu dočasnou. To omezuje naši schopnost správně oddělovat pravdu od falše.

Abych to správně vysvětlil, musím nejdříve definovat dvě slova. Dávejte při přemýšlení o těchto definicích dobrý pozor. Nechte svou mysl rozvažovat o tom, jak jsou aplikována. Ačkoli jsou tato slova známá, dovolte Duchu Svatému, aby zasadil jejich význam hluboko do vašeho ducha.

DYCHTIVOST

Prvním slovem je *dychtivost* (čili *chamtivost*). Pojdme se nejprve podívat na jeho kořen – *dychtit*. Jednou z Websterových definic je „toužit či přát si něco dychtivě; dychtivě toužit něco získat či mít“.

Webster dále definuje slovo *dychtivost* jako „silná touha získat a vlastnit něco domněle dobrého.“

Zeptal jsem se na modlitbě Pána, jaká je Jeho definice dychtivosti. Jeho odpověď bylo: „Dychtivost je touha po zisku.“

Neomezuje se to však jen na touhu po penězích. Zahrnuje to majetek, postavení, pohodlí, přijetí, potěšení, moc, chtíč atd. Chamtivost je stav, ve kterém se nacházíme, když nejsme spokojeni. Usilujeme o něco, protože máme nedostatek pokoje či odpočinku v tom, co nám Bůh dal. Vzpíráme se Jeho plánu či Jeho aktivitě v našem životě.

Chamtivost je přesným opakem spokojenosti. Bible nám říká, že „zbožnost se spokojeností je velkým ziskem“ (1. Timoteovi 6,6; podle angl. př.). Zbožná spokojenost má v sobě velký zisk a pokoj, který přesahuje veškeré chápání. Chamtivost je naproti tomu přebývání v nepokoji a je poháněna neustálou touhou a chtíčem. Je to stav, ve kterém přední místo zaujímá klam a zkáza.

Někdo se může ptát: „Neřekl nám však sám apoštol Pavel, abychom ‚dychtivě usilovali o vyšší dary?‘“ (1. Korintským 12,31; podle angl. př.). Ano, ale jeho pokyny je třeba brát v kontextu. Řekl nám, že máme vědomě toužit po vyšších darech z důvodu budování a posilování církve (1. Korintským 14,12). To znamená, že motivem této touhy je vidět, jak ostatní mají užitek z Božích plánů a záměrů. Když jsou naše touhy ryzí, nestaráme se, zda se Jeho dary šíří skrze nás či skrze někoho jiného. Chceme si být pouze jistí, že Boží lid od Něho přijímá. Pokud nám byly svěřeny dary, nesmíme se starat o reakce lidí. Musíme usilovat o přijetí Bohem. Pouze tehdy budeme věrně říkat to, co lidé potřebují slyšet, ne to, co chtějí slyšet. Naše mysl bude zaměřená na zájmy království.

Pokud máme touhy podle Božího srdce, nebude nám záležet na tom, kdo přinese sklizeň – hlavně, že bude sklizeno! Až příliš často se nám nedostává Jeho motivů a poddáváme se moci chamtivosti i tehdy, kdy jde o Boží moc a pomazání. Klidně pojedeme stovky mil kvůli shromážděním, kde dávají dvojnásobná pomazání nebo abychom dostali slovo, přesto nebudeme konfrontovat závist a sobecké motivy, které jsou skryté v našem srdci. Je jednodušší usilovat o moc a přitom pominout úsilí o Jeho čistotu a svatost.

Když jsem byl se svou rodinou na dovolené, našli jsme křesťanský program a sledovali, jak populární televizní evangelista vyučoval obrovský dav lidí na téma pomazání. Lidé se zájmem poslouchali, když jim říkal, co všechno to stojí. Nebylo těžké všimnout si jejich nadšení pro Boží moc. Někteří dokonce vstali a zírali na něho s ohněm v očích. Já jsem však cítil ve svém duchu zármutek. To se mi potvrdilo, když jsem sledoval jednoho muže, který šel na pódium a dal evangelistovi do ruky šek. Byl to dar. V mysli mi okamžitě vytanul případ, kdy byl Petrovi za pomazání nabídnut finanční dar (Skutky 8,18-24). S úlevou jsem sledoval, jak mu evangelista ten šek vrátil.

Šel jsem ven a procházel se sám po pláži. „Pane,“ ptal jsem se, „cítím smutek... Myslím, že vím proč, ale chci, abys mi to vysvětlil Ty.“

Slyšel jsem, jak mi do srdce promlouvá Jeho tichý hlas. „Johne, jsou zapálení pro Mou moc, ale ze špatných důvodů. Moc může způsobit, že se člověk cítí důležitým. Dává mu autoritu, uznání nebo mu přináší bohatství.“

Pak jsem si vzpomněl na to, co Ježíš říkal zástupcům o soudném dni. Vyznávali Jeho panství, doložené skutečností, že v Jeho jménu konali zázraky, vyháněli démony a prorokovali. Otočil se k nim a řekl: „Odstupte ode Mě, vy, kteří jste nečinili vůli Mého Otce!“ (Matouš 7,21-23; parafrázováno).

Pán pokračoval: „Johne, všimni si, že lidé neřekli: ‚Pane, Pane, navštěvovali jsme ve Tvém jménu vězně, krmili jsme hladové a oblékali ve Tvém jménu nahé.‘“

S vystřízlivěním jsem souhlasil: „Ne, neříkali.“

Potom jsem uviděl, jako mnozí dychtí po Jeho darech ze sobeckých důvodů, které slouží jejich vlastním zájmům, nikoli z lásky k Ježíši a Jeho lidu. Toto je pouze jeden

způsob, jakým se chamtivost vplížila do církve. Připustili jsme, a v některých případech i podporovali, přehnanou touhu po moci či službě.

SPOKOJENOST

O tomto slově jsme se již zmínili. Nyní ho budeme definovat. Webster definuje *spokojený* či *spokojenost* jako „pokoj či ztišení mysli v momentální situaci; spokojenost, která udržuje mysl v pokoji, zabraňující stěžování si, odpor či další touze a často znamenající mírný stupeň štěstí.“

Požádal jsem při modlitbě Pána o Jeho jednoduchou definici spokojenosti. Ve svém srdci jsem slyšel: „Naprostá spokojenost v Mé vůli.“

Názorným příkladem spokojenosti je Ježíšův život. Opakovaně to slyšíme v Jeho slovech: „Můj pokrm jest, abych činil vůli Toho, který Mě poslal, a dokonal Jeho dílo.“ (Jan 4,34). Jeho dokonalá spokojenost a odevzdání se Boží vůli je viditelná i v mesiánských Žalmech, kde čteme: „Plnit, Bože můj, Tvou vůli je mým potěšením, Tvůj zákon mám ve svém srdci.“ (Žalm 40,9 volně z angl. překladu).

Pro Ježíše neexistovala žádná touha či vášeň mimo Boží vůli. Jeho jedinou vášní bylo naplnit touhy Jeho Otce. Z této spokojenosti se zrodila slova: „Já mám život z Otce.“ (Jan 6,57). To vypůsobilo nadpozemské bezpečí a stabilitu v takové míře, že směle prohlašoval: „Vím, odkud přicházím a kam jdu.“ (Jan 8,14). Díky tomuto se nedal odradit či svést na scestí!

Ježíš žil pouze pro Otcovy touhy a dokonalé a suverénní uspokojení se nalézalo v konání Otcovy vůle. Jsme vyzýváni:

Nedejte se vést láskou k penězům (chamtivostí); buďte spokojeni s tím, co máte. Vždyť Bůh sám řekl: „Nikdy tě neopustím a nikdy se tě nezřeknu.“ - Židům 13,5 (podle angl. př.)

Spokojenost v Jeho vůli znamená svobodu od chamtivosti. Znamená to být svobodný od otročení svému panovačnému já. To je skutečný odpočinek, ve kterém má přebývat každý věřící. Je nám řečeno: „Neboť kdo vejde do Božího odpočinutí, odpočine od svého díla...“ (Židům 4,10). Toto místo odpočinutí poskytuje úžasnou sílu a jistotu.

Neboť toto praví Panovník Hospodin, Svatý Izraele: „V návratu a odpočinku bude vaše spása, v klidu a důvěře vaše síla.“ - Izajáš 30,15 (podle angl. př.)

Písmo o nás mluví jako o ovcích, které se zaběhly a zabloudily. Spása však není pouze v návratu, nýbrž ve spojení návratu a *odpočinku*. Hebrejské slovo pro *spásu* je *yasha*. V podstatě to znamená „odstranit či se snažit vyvést někoho z pod břemene, útlaku či nebezpečí.“

Jednou z definic ve Strongově slovníku je „být v bezpečí“. V tomto stavu odpočinutí a spokojenosti najdeme bezpečí před klamem! Zde se nenecháme svést či odvést ze správné cesty.

Před svým obrácením ke Kristu se Pavel vášnivě hnal za mocí, vlivem a proslulostí. Jeho vlastní slova popisují, jak Ježíš proměnil jeho život i službu:

„Naučil jsem se být spokojený (uspokojený do takové míry, že se nenechám vyrušovat či zneklidňovat) s tím, co mám.“ - Filipským 4,11; AMP

Naučil se žít způsobem nebeského odpočinku. Západní církve tuto spokojenost zoufale postrádá. Naše současná kultura a společnost podporuje stav neustálé nespokojenosti. Žene své obyvatele, aby se stále snažili čím dál více a dosahovali stále něčeho dalšího a dalšího. Jsme cvičeni k nespokojenosti. Trvale jsme napadáni svojí rodinou, vrstevníky, reklamou, médii a dalšími cestami, které nám říkají, že nám chybí snaha o naplnění podle tohoto světa. Poddáme-li se tomu, vypůsobí tento tlak arogantní ambice a sobecké, soutěživé cíle.

Smutné je, že do tohoto vzorce zapadají cíle příliš mnoha služeb. Sny a povolání jsou překrucované tak, aby byly zaměřené spíše na naplňující, sobecké motivy. I když povolání může být pravé, motivy jsou rozměňovány či znečišťovány. Tyto ambice se velmi chytře převlékají do křesťanské mluvy či mluvy služebnosti, čímž jsou velmi těžko rozpoznatelné. Ale bez ohledu na to, v co je to převlečené, není to stejně nic jiného než chamtivost!

DNEŠNÍ MODLÁŘSTVÍ

Chamtivost a spokojenost jsou dvě protikladné síly. *Spokojenost* nás odvádí od modlářství a přivádí blíže k Božímu srdci, zatímco *chamtivost* nás oddaluje od Boha a žene nás k modlářským oltářům. Protikladná slova s opačným významem dále ukazují jejich odlišnosti. Definicí obou těchto slov získáváme jasnější obrázek chamtivosti. Je snazší uvidět, jak se do našich sborů vplížila pod pláštíkem služby či požehnání, aby tak zamaskovala svou skutečnou identitu.

Ve světle tohoto porozumění pojďme prozkoumat slovo *chamtivost* (dychtivost) skrze slova Božího proroka Ezechiele.

I přišlo se ke mně slovo Hospodinovo: „Lidský synu, tito muži ustanovili v srdcích svých své modly a dali před sebe to, co způsobuje, aby o to klopýtli a upadli do nepravosti. Těm mám dávat odpověď na dotazy?“ - Ezechiel 14,2-3 (podle angl. př.)

Bůh běduje, že lidé Jeho smlouvy k Němu přicházejí pro radu, nasměrování či moudrost a mají ve svém srdci ukryté modly. Není zde zcela jasné, zda si byli svého konání plně vědomi. Zdá se, že pravda byla jejich očím skryta. Modly, u nichž tito muži hledali naplnění, nyní způsobily, že upadli do nepravosti. Hebrejské slovo pro *nepravost* je *awon*. Znamená provinění se, ať vědomé či nevědomé, proti Božímu zákonu.

Všimněte si, že Bůh neřekl, že mají modly postavené ve svých obývacích pokojích, na zahradách či dokonce někde pod stromem. Je to proto, že veškeré modlářství začíná v srdci. Než půjdeme dál, musíme definovat modlářství.

Modlářství je pro církve v Americe jaksi cizím slovem. Máme tendenci přehlížet Boží varování, týkající se modlářství, jako něco, co pro nás již nemá žádné uplatnění. Nemáme žádné zlaté sochy či oltáře. Nemáme žádné modly tesané z kamene či vyřezávané ze dřeva. Dalo by vám hodně velkou práci najít někoho, kdo byl vychován v naší západní kultuře a něčeho takového se zúčastňuje. Víme však, že pravdy, nacházející se v Písmu, k nám mluví i dnes; modlářství musí mít proto uplatnění i v současnosti. Pojdme prozkoumat Písmo, abychom zformulovali definici. Pouze tehdy si uvědomíme, v jak ohromující míře jsme do modlářství zapleteni.

Úplně prvním z Deseti přikázání je: „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh... Nebudeš mít jiného boha mimo Mne.“ (2. Mojžíšova 20,2-3). Hebrejské slovo pro *boha* je *elohiyim*. Toto slovo se ve Starém zákoně objevuje téměř 2 250 krát. V téměř 2 000 těchto odkazů je toto slovo použito k označení Boha Hospodina. Příkladem je 5. Mojžíšova 13,4: „Hospodina [Jahve], svého Boha [*elohiyim*], budete následovat a Jeho se budete bát, budete dbát na Jeho přikázání a poslouchat Ho, Jemu budete sloužit a k Němu se přimknete.“ V tomto verši můžete vidět, že bylo dáno Hospodinovo jméno (*Jahve*) a že je označen jako náš *elohiyim*. Je Bůh, absolutní autorita a konečný zdroj. Když Bůh říká, že nebudete mít žádné další bohy (*elohiyim*) mimo Něho, tak říká: „Já jsem tvůj zdroj všeho. Nic jiného nezaujme Moje místo.“ Ježíš to formuloval takto: „Jako Mne poslal živý Otec a Já mám život z Otce, tak i ten, kdo se Mnou sytí, bude mít život ze Mne.“ (Jan 6,57; podle angl. př.). Sytíme se tím, co nás drží při životě. Stává se to naším zdrojem života. Proto o Sobě Ježíš mluví jako o Chlebu života (Jan 6,48).

Modla se pro nás stává zdrojem. Může se to stát v jakékoliv oblasti našeho života. Modla zaujme místo, které si zaslouží Bůh. Může sloužit jako zdroj štěstí, pohodlí, pokoje, zaopatření, atd. Bůh říká: „Ve své zemi si nebudete dělat bůžky.“ (3. Mojžíšova 26,1). My jsme ti, kteří z nich dělají modly. Moc modly leží v našem srdci. Není tedy vždy vyrobená z kamene, dřeva či vzácných kovů.

Modlou je vše, co ve svém životě dáme před Boha! Je to vše, co milujeme, čemu důvěřujeme nebo tomu věnujeme větší pozornost než Hospodinu. Modla je to, z čeho berete sílu nebo čemu svoji sílu dáváte. Věřícího vtahuje do modlářství to, když dovolí, aby jeho srdce bylo pohnuto nespokojeností a hledáním uspokojení jinde než u Boha. Může to být člověk, majetek či nějaká činnost. Modlářství má tedy svůj základ v dychtivosti čili chamtivosti. Pavel to potvrzuje:

Proto umrtvujte své pozemské sklony: smilstvo, necudnost, vášeň, zlou touhu a hrabivost (chamtivost), která je modloslužbou. - Koloským 3,5

Modlářství je v Písmu definováno jako chamtivost či sobecká touha srdce po zisku. Znovu chci zdůraznit, že to není omezeno pouze na materiální věci. Může to být prakticky cokoli. Modlou může být například touha po uznání. S vytouženým uznáním a slávou přichází dočasná radost a síla, zatímco jakýkoliv nedostatek uznání je doprovázen sklíčeností. Začíná boj o získání pozornosti a náklonnosti druhých.

Výsledkem je, že názor ostatních se stává velmi důležitým. Mínění lidí nakonec převažuje nad Božím míněním.

Dalším příkladem může být touha po společenství (partnerství). Jan nám říká: „Máme společenství s Otcem a s Jeho Synem Ježíšem Kristem.“ (viz 1. Janova 1,3). Jsme povzbuzováni, abychom vstoupili do společenství Ducha Svatého a přebývali v něm (2. Korintským 13,14). Z tohoto čistého společenství dá Bůh povstat zdravým vztahům s ostatními v těle Kristově. On ví lépe než my, co je pro vztahy nezbytné a zdravé. Někteří však pochybují o Jeho péči, načasování či výběru a stávají se netrpělivými. Jejich spokojenost je narušená a oni pochybují o Jeho zaopatření. Začnou toužit a vyhledávat společenství mimo Jeho plán a vůli. Proto se mnoho lidí nalézá ve vztahu, který nakonec zkaží či poničí jejich chození s Bohem. To je častým důvodem, proč si lidé špatně volí svého partnera pro manželství. Jejich modla společenství (blízkosti, partnerství) zastíní všechny správné důvody a oni nakonec udělají chybu.

Modlářství má svůj původ v srdci. Člověk do něho může snadno upadnout, ačkoli chodí na shromáždění a vyznává víru v Ježíše Krista. Ve Starém zákoně chodil kmen Juda za ostatními bohy tím, že páchal modlářství na každém návrší a pod každým zeleným stromem (Jeremjáš 3,6). Potom přišli do Hospodinova chrámu a stáli před Ním a uctívali Ho (Jeremjáš 7,1-11). Ve skutečnosti Bůh skrze Ezechiele odhalil jejich pokrytectví poukazováním na to, že lid obětoval modlám a „téhož dne... vcházel do Mé svatyně“ (Ezechiel 23,39). Dál chodili do chrámu, ale jejich srdce patřilo modlám.

MODLÁŘSTVÍ A PROROCKÁ SLOVA

Když tedy takto rozumíme modlářství, pojďme si znovu přečíst, co Bůh řekl skrze proroka Ezechiele:

I stalo se ke mně slovo Hospodinovo: „Lidský synu, tito mužové nosí v srdci své hnusné modly a kladou před sebe svou nepravost, aby o ni klopýtli. Těm mám dávat odpověď na dotazy? Proto k nim promluv. Řekni jim: Toto praví Panovník Hospodin: Každému z domu izraelského, kdo nosí v srdci své hnusné modly a klade před sebe svou nepravost, aby o ni klopýtli, a jde za prorokem, Já Hospodin dám odpověď, jakou si pro své mnohé hnusné modly zaslouží.“
- Ezechiel 14,2-3

No tedy! Když lidé přijdou před proroka s modlářstvím – touhou po osobním zisku – ve svém srdci a žádají radu či hledají prorocké slovo, dostanou ho, ale to slovo nebude Boží vůlí. New American Standard Bible říká: „Já Hospodin budu přiveden, abych mu dal odpověď na dotaz z pohledu množství jeho model.“ Nyní si poslechněte, co Bůh říká o proroku:

... ale dá-li prorok muži odpověď, po které touží [a tím bude mít podíl na hříchu modlářství toho provinilce], Já Hospodin se postarám, aby odpověď toho proroka byla scestná. - Ezechiel 14,9; AMP

Během několika posledních měsíců se mnou Hospodin na modlitbě jednal ohledně falešné prorocké služby. Volal jsem po odpovědích, co stojí za těmito slovy, které se dnes v církvi tak volně rozdávají. V odpovědi mě Duch Boží vedl do této kapitoly Ezechiele. Jak jsem četl tuto pasáž, začalo mi to být jasné. Objevil jsem, že kořenem jakéhokoli nesprávného používání je nějaký druh chamtivosti. Zjistil jsem, jak Bůh popisuje Svůj lid a proroky v době, kdy v Izraeli kvetlo falešné a ryzí proroctví vedle sebe.

Od nejmenšího až po největšího všichni propadli chamtivosti, od proroka až po kněze všichni klamou. - Jeremjáš 6,13

Začínal jsem chápat, že za tímto smrtelným bludem se skrývá duchovní aktivita. Mohl jsem vidět nespokojenost mužů a žen, kteří na tato shromáždění přicházeli. Z toho povstávala touha po tom, o čem si mysleli, že jim v životě chybí. (Ve většině případů to nejsou potřeby, ale nic jiného než touhy a žádosti.) Toto modlářství je otevírá pro přijímání slov, která mluví přímo k těmto touhám či žádostem a tím tyto touhy či modly upevňují. Jediné, co potřebují k tomu, aby slyšeli, co slyšet chtějí, je najít „služebníky“, kteří mají málo bázně před Bohem. Těm bude záležet na jejich pověsti, vzhledu, postupu a programech. Dají se koupit či přesvědčit tou správnou odměnou, takže budou těmto lidem mluvit ve světle jejich tužeb, nikoli ve věrném světle Božího Slova.

Příběh z 2. Paralipomenon 18 ukazuje, jak modly v srdci k sobě mohou přitáhnout prorocké potvrzení. Judský král Jóšafat se spojil s izraelským králem Achabem skrze manželství svých dětí. Pro Jóšafata to nebyl zrovna dobrý tah, protože se bál Hospodina, zatímco Achab byl modlář. Po jisté době jel Jóšafat do Samaří navštívit Achaba.

Achab se zeptal Jóšafata, zda on a Juda půjdou po boku Izraele zaútočit na Sýrii. Jóšafat odpověděl: „Ale samozřejmě! Ty a já jsme bratři a mým jednotkám můžeš velet ty. Určitě s tebou do té války půjdeme.“ Potom však Jóšafat dodal: „Nejdříve však pojďme zjistit, co o tom říká Hospodin.“ (verše 3-4; NTL, podle angl. př.).

Král Izraele tedy shromáždil všechny izraelské proroky, čtyři stovky mužů. Všimněte si, že to nebyli proroci Baála či jiného falešného boha, nýbrž proroci Boha Hospodina. (Viz verš 10, kde se říká, že mluvili v Hospodinově jménu.) Král se jich zeptal, zda by měli jít do války nebo od tažení upustit.

Tito proroci jednohlasně odpověděli: „Jdi do toho, neboť Bůh ti dá velké vítězství!“

Jóšafata však odpovědi této velké skupiny proroků neuspokojily. Boží Bázeň v jeho životě způsobila, že jeho rozlišení zůstalo nedotčeno. Zeptal se: „Cožpak tu už není žádný prorok Hospodinův, abychom se dotázali skrze něho?“ Věděl, že toto byli izraelští proroci a že mluvili v Hospodinově jménu, ale přesto nebylo něco v pořádku.

Achab řekl: „Je tu ještě jeden muž, skrze něhož bychom se mohli dotázat Hospodina, ale já ho nenávidím, protože mi neprorokuje nic dobrého, nýbrž po všechny dny jen zlo. Je to Míkajáš.“

Jóšafat řekl Achabovi: „Nechť král tak nemluví!“ Achab nenáviděl Míkajáše, protože mu nikdy neprorokoval to, co chtěl slyšet. Míkajáš od Achaba nic nechtěl. Boha se bál více než lidí. Věděl, že jeho zdrojem je Bůh a že se raději zalíbí Bohu, než hříšnému králi. To ho udržovalo čistým a svobodným od lichocení, ve kterém fungovali ostatní.

Achab tedy poslal pro Míkajáše. Zatímco čekali na Božího muže, ostatní „proroci Jahveho“ pokračovali ve svém prorokování před oběma králi. Jeden z nich jménem Sidkiáš, Hebrejec z kmene Benjamin (1. Paralipomenon 7,6-10), si vyrobil železné rohy a řekl: „Toto praví Hospodin: Jimi budeš trkat Syřany, dokud nebudou zničeni.“

Potom všichni proroci prorokovali to samé a říkali: „Vytáhni proti Rámotu v Gileádu. Budeš mít úspěch, Hospodin jej vydá králi do rukou.“

Toto byla skvělá a zcela specifická slova „od Boha“. Budovala, povzbuzovala a potěšovala. Stejná prorocká slova vyšla od téměř každého proroka Izraele. V množství proroků je určitě bezpečí... že ano? A opravdu povznášející bylo to, že ta proroctví byla potvrzením! (Tento termín je při našem přijímání prorockých slov často zmiňován.) Potvrzovala přesně ty touhy Achabova srdce! Ano, je to tak. Promlouvala přímo k jeho touze po zisku.

Zatímco proroci prorokovali, posel vyhledal Míkajáše a řekl mu: „Hle, slova proroků jedněmi ústy ohlašují králi dobré věci. Ať je tvá řeč jako řeč každého z nich, mluv o dobrých věcech.“

Podobné rady jsem už také slyšel. „Johne, povzbuzuj lidi. Každá pozitivní zvěst. Buduj je. Dávej jim osobní slova od Pána, které je potěší. Zakončuj shromáždění svižnou písní. Ať odcházejí s dobrým pocitem.“ Dělalí, jako kdyby obyčejný posel mohl nějak manipulovat s poselstvím od Krále! Jak naprosto neuctivé!

Míkajášovou strohou odpovědí bylo: „Jakože živ je Hospodin, budu mluvit to, co řekne můj Bůh.“ Ó Otče, pošli nám proroky, kteří budou dělat to samé i v dnešní době!

Když Míkajáš přišel před Achaba, dostal tu samou otázku, na jakou již ostatní proroci odpověděli. Míkajáš mu nejdříve řekl to, co chtěl král slyšet: „Vytáhněte, budete mít úspěch. Budou vám vydáni do rukou!“

Achab se na Míkajáše rozčílil, protože si myslel, že se mu vysmívá. Míkajáš však pouze poukazoval na to, co mu Bůh zjevil ohledně toho, co vyšlo u těch čtyř stovek proroků najevo.

Proto poté Míkajáš vyřkl skutečné prorocké slovo: „Viděl jsem všechn Izrael rozptýlený po horách jako ovce, které nemají pastýře. Hospodin řekl: ‚Zůstali bez pána, ať se každý v pokoji vrátí domů.‘“

Achab se obrátil k Jóšafatovi a řekl: „ Neřekl jsem ti, že mi nebude prorokovat nic dobrého, nýbrž jen zlo?“

Míkajáš pak pokračoval a řekl Achabovi, proč mu ostatní proroci říkali, aby šel do bitvy.

„Tak tedy slyš slovo Hospodinovo. Viděl jsem Hospodina sedícího na trůně. Všechnen nebeský zástup stál po Jeho pravici a levici. Hospodin řekl: ‚Kdo zláká izraelského krále Achaba, aby vytáhl a padl u Rámotu v Gileádu?‘ Ten říkal to a druhý ono. Tu vystoupil jakýsi duch, postavil se před Hospodinem a řekl: ‚Já ho zláám.‘ Hospodin mu pravil: ‚Čím?‘ On odvětil: ‚Vyjdu a stanu se zrádným duchem v ústech všech jeho proroků.‘ Hospodin řekl: ‚Ty ho zlákáš, ty to dokážeš. Jdi a učiň to!‘“ - 2. Paralipomenon 18,18-21

Potom Míkajáš řekl:

„A nyní, hle, Hospodin dal zrádného ducha do úst všech těchto tvých proroků. Hospodin ti ohlásil zlé věci.“ - v. 22

Bůh odpověděl Achabovi podle oklamání a modlářství v jeho srdci. Achab dostal slova, která chtěl slyšet, ale odmítl pravá slova Boží, která by mu přinesla ochranu a vysvobození. Achab vyjel do bitvy a myslel si, že bude ochráněn, protože se převlékl, aby ho Syřani nepoznali. Můžete se schovat před lidmi, ale nikdy se neschováte před Bohem! Byl zasažen náhodně vystřeleným šípem a zemřel ještě před setměním.

A co dnes? Po celé zemi prorokují „Hospodinovi proroci“. Říkají „Takto praví Pán...“ tak volně, je to však z Ducha Božího nebo jsou jejich slova inspirovaná šalebnými silami modlářství? Přebývají modly jak v srdcích proroků, tak v srdcích lidí? Musíme si dobře pamatovat Pavlovo varování: „vždyť sám satan se proměňuje v anděla světla.“ (2. Korintským 11,14; podle angl. př.).

Pavel neříká, že se satan *může* proměnit v anděla světla, říká, že to *dělá*! Je to jeho hlavním způsobem jednání. Znamená to, že on či jeho kohorty mohou napodobovat prorocká slova v prorokově mysli – slova, která vypadají, jako by mluvil Duch Boží. Zvláště když Bůh prohlásil: „Já Hospodin se postarám, aby odpověď toho proroka byla scestná.“ (Ezechiel 14,9; AMP). Nezapomeňte, že Bůh dovolil lživému duchu, aby ovlivnil izraelské proroky.

Tak jako za dnů Jeremjáše a Ezechiele, i dnes je množství slov. Zdá se, že jsou v převaze a hlásají prosperitu, štěstí a pokoj. Místo volání mužů a žen zpět k Božímu srdci je odvádějí pryč slovy, která živí modly v jejich srdci. Pavel to předvídal:

Neboť přijde doba, kdy lidé nesnesou [nevydrží] zdravé a ucelené učení, ale jelikož je uši svrbí [po slyšení něčeho příjemného a uspokojujícího], seženou si jednoho učitele za druhým, až jich bude značné množství, vybraných k uspokojení jejich vlastních zálib a k pěstování bludů, kterých se drží. - 2. Timoteovi 4,3; AMP

Tito učitelé či proroci budou k lidem mluvit tak, že budou jejich chamtivá, modlářská srdce uspokojena. Musíme žádat Boha o proroky, jako byl Míkajáš, kteří budou věrně mluvit Hospodinovo slovo, ať vhod či nevhod.

„V JEDNÉ RUCE SLUŽBA, VE DRUHÉ PENÍZE“

Moje žena a já známe ženu, kterou nazvu kvůli jejímu soukromí Susan. Zúčastnila se „prorockého“ setkání. Susan je svobodná třicátnice. Velmi toužila provdat se a být ve službě. Susan se některým lidem zmínila, že s penězi vychází tak tak. Na setkání jí požádali, aby vstala. Velmi známý prorok neměl ani ponětí, kdo byla, přesto jí dal toto slovo: „Takto praví Pán: ‚Přivedu ti manžela, který bude mít v jedné ruce službu a ve druhé peníze! Připravuji tě pro něho právě v této chvíli.‘“ Potom jí ten „prorok“ řekl, že se to stane velmi rychle a že bude do tří měsíců vdaná. Samozřejmě užasla a zaplavila ji radost z toho, co „jí Bůh řekl“. Plakala a byla si jistá, že Bůh vyslyšel volání jejího srdce.

Připravila se na toho manžela, který měl brzy přijít se službou a penězi v rukou. Šla a koupila si svatební šaty, ačkoli byl její rozpočet velmi těsný. Odmítla také nabídku na velmi dobré zaměstnání s vědomím, že se její druh už brzy objeví. Tři měsíce přešly a nejen že žádné svatební zvony nezvonily – s žádným mužem se ani nesetkala, ani s nikým nenavázala vztah. Faktem je, že při psaní této knihy je to již víc jak pět let a ona je stále ještě svobodná. Přecházela od jedné kariéry ke druhé, z jednoho sboru do druhého, rozhlížela se a čekala.

Prorocké slovo promluvilo přímo k přehnané touze v jejím srdci. Manželství, služba a peníze – všechny oblasti její nespokojenosti – dostaly zaslíbení o svém naplnění. Osobní proroctví potvrdilo touhy jejího srdce a vypadalo úžasně přesně, bylo však od Pána? Nebo bylo inspirované jiným zdrojem? Soudě podle ovoce byli prorok i Susan oklamáni, ačkoli oba pevně věřili, že to byla slova Ducha Svatého!

Mohl bych v této věci dávat jeden příklad za druhým. Vlastně si myslím, že bych nebyl daleko od pravdy, kdybych řekl, že do této kategorie zapadá drtivá většina osobních proroctví.

Nespokojení žadatelé navštěvují setkání, kde se „proroci“, kteří se chtějí zalíbit lidem, dají snadno přimět k tomu, aby jim říkali to, co je v jejich srdci. Výsledek je jasný; slova odrážejí chamtivé touhy tazatelů a motivy proroků. Oba jsou navíc svedeni tak, že si myslí, že to opravdu řekl Pán.

„BUDEŠ PRACOVAT PRO EVANGELISTU“

Na začátku osmdesátých let minulého století jsem sloužil ve službě pomoci pro jeden hodně velký sbor v Texasu. Jednou z mých povinností bylo starat se o služebníky, kteří přijížděli na návštěvu. Byl tu jistý evangelista, který do našeho sboru přijížděl pravidelně a kterého jsem miloval. Je proslulý mezi národy Třetího světa a během své čtyřicetileté služby viděl miliony lidí přicházet do Božího království.

Táhlo mě to k němu a pokaždé, když přijel do našeho sboru, jsme spolu měli úžasné obecenství. Dal mi své soukromé telefonní číslo a odepisoval mi na dopisy. Během čtyř let mi dal dvě kompletní sady svého oblečení, měli jsme totiž oba tu samou velikost.

Hrozně moc jsem pro toho člověka chtěl pracovat. Pracovat pro něho se stalo středem mé služby a života. S hanbou přiznávám, že byly chvíle, kdy jsem ve svém modlitebním čase prorokoval sám sobě, že opustím své tehdejší místo a budu sloužit tomuto muži jako Elíša sloužil Eliášovi. Neustále jsem fantazíroval o tom, jak půjdu ještě dál a budu dělat ještě víc, než dokázal on sám. Potom jsem „prorocky“ předvídal dvojitou porci pomazání zázraků a spasení. Byl jsem dokonce tak smělý, že jsem si ta proroctví zapisoval. Když mě moje žena slyšela, tak říkala, že ji to zarmucuje, ale já namítal, že jen nemá ráda změny.

Po dvou letech se stalo něco opravdu úžasného. Během několika měsíců mi dva různí lidé prorokovali, že budu pracovat pro tohoto evangelistu. Dokonce řekli jeho jméno! Byl jsem radostí bez sebe.

Začal jsem s přípravami. Napsal jsem mu a sdělil mu svou touhu pracovat pro něho a pro jeho ženu. Čas plynul a my jsme činili další kroky tímto směrem. Pak nám Bůh dal naprosto nezpochybnitelným způsobem najevo, že to není Jeho vůle. Nikdy nebyla. Toto poznání mnou otřásl až do morku kostí. Byl jsem zničený. Skoro čtyři roky bylo středem mých emocí, mé služby, ambicí a myšlenek to, že pro něho budu pracovat. A všichni moji blízcí to věděli také. Cítil jsem se zahanbený a ponížený.

Celé týdny jsem chodil jako ochromený, jak duchovně, tak emocionálně. Pamatuji si, že jsem si myslel: *Jak k tomuhle došlo? A co ta prorocká slova, které jsem dostal? Jak jsem se mohl tak mýlit? Jak mohla být ta proroctví tak mylná?* Pamatuji si, že jsem říkal jednomu z pastorů, který ve sboru pracoval: „Nejraději bych někam zalezl a vůbec se neukazoval. Všichni si musí myslet, že jsem k ničemu.“ Nejděsivější však bylo, že mě pronásledovala tato myšlenka: Jak v budoucnu poznám, že ke mně mluví Bůh?

Bylo to bolestivé a trvalo to několik měsíců, ale Bůh nejen že mě uzdravil... On mě také vrátil na mé původní místo. Zjistil jsem, že se mi služba stala modlou a pracovat pro toho člověka bylo jádrem mého modlářství. Uzdravení přišlo jednoho rána při modlitbě. Slyšel jsem, jak Bůh říká: „Johne, polož službu na oltář.“

Už jsem ze svých nepřiměřených a nesprávných tužeb dělal pokání a po létech stresu a bojů jsem byl víc než připraven se toho vzdát. Zvedl jsem ruce, abych ukázal, že se vzdávám a z hloubi své bytosti jsem řekl: „Pane, dávám to na oltář. Dávám Ti to zpátky. Přijde-li Ježíš a já budu stále ještě řídit dodávku pro náš sbor a sloužit svému pastorevi, nebudeš moci říct, že jsem Tě neposlechl.“ Prožil jsem, jak poprvé po dvou letech zaplavuje moji duši Boží pokoj.

Zeptal jsem se Pána: „Proč jsi to po mně chtěl?“

Pán odpověděl: „Protože jsem chtěl vidět, jestli sloužíš Mně nebo snu!“ Jeho prohlášení mi otevřelo oči.

Zůstával jsem v tom pokoji, pečlivě jsem si ho chránil. Během několika měsíců mě Bůh ve Své službě povýšil a já se stal pomocným pastorem. Služba již nebyla mojí modlou!

Plné pochopení toho, jako se to všechno stalo, přišlo až po téměř deseti letech, kdy ke mně Pán promluvil skrze Ezechiele 14. Uviděl jsem, jak jsem si postavil modlu služby a přijímal slova, která k ní promlouvala. Mluvil jsem z modlářství svého srdce a ti dva, kteří mi dali ta slova, promluvili jako odpověď na moje modlářství. Byla to klamná slova, která přinesla zmatek do mého života i do života mých blízkých. Jeremjáš 17,9 nám říká, že srdce je ze všeho nejúskočnější. Dovolil jsem svému srdci, aby mě svedlo na scestí. Překrucoval jsem Písmo, aby se naplnily moje touhy, a svoje slova jsem nazýval Božími.

Někdo se může ptát: „Mluvil skrze tebe a jiné lidi lživý duch?“ To bylo docela dost možné, ale na to se nechci zaměřovat. Chci se zaměřit na klam. Svou nespokojeností a přehnanými touhami jsem oklamal sám sebe. Při své namáhavé snaze upokojit své vlastní chamtivé srdce jsem měl do spočívání v Jeho pokoji hodně daleko.

Touha po úspěchu je hlavní hnací silou za přijímáním lživých proroctví v církvi. Poslechněte si, co Bůh řekl skrze Jeremjáše:

Ano, toto praví Hospodin Všemocný, Bůh Izraele: „Nenechte se podvádět svými proroky a věštcí, kteří jsou uprostřed vás. Neposlouchejte sny, které díky vašemu povzbuzení mají.“ - Jeremjáš 29,8; NIV, podle angl. př., kurzíva přidaná

Povzbuzovali jsme proroky a věštcí, aby k nám mluvili podle naší nespokojenosti a modlářství! Účastnili jsme se toho a musíme ze své nespokojenosti a chamtivé touhy po zisku činit pokání!

Je tu však naděje. Ačkoli jsme se odchýlili a šli za slovy modlářství, není pozdě se vrátit na cestu života. Bůh nás varuje, protože nás touží obnovit. On odpouští! I mě očistil a obnovil. Vyznal jsem před Bohem i před všemi, kteří byli mým hříchem zasaženi, že jsem bral Jeho jméno nadarmo a mluvil falešně. Bůh nikomu nestraní. Učiní totéž pro každého, kdo se pokoří a bude činit pokání.

Pokud jste vyslovili falešné prorocké slovo nebo jste se kvůli modlářství odklonili na cestu klamu, potřebujete vědět, že Jeho odpuštění je skrze pokání k dispozici každému. V následující kapitole uvidíme, jaké následky má poddání se falešné prorocké službě či slovu.

BEVERE, John. *Takto praví Pán?: Jak poznat, kdy k vám Bůh mluví skrze někoho jiného*. Nakladatelství Koloděje, Praha 2008, s. 58-73. ISBN 978-80-903788-2-7.

Tento výňatek 7. kapitoly z knihy ***Takto praví Pán – Jak poznat, kdy k vám Bůh mluví skrze někoho jiného*** od Johna Bevere je s povolením Nakladatelství Koloděje k dispozici pro umístění na webových stránkách www.juda.cz. Další výtisk této knihy bude k prodeji nejpozději koncem roku 2020, pokud Pán dovolí. Renata Vaňková, Nakladatelství Koloděje